

A Fővárosi Ítéltábla a Buczkó Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Buczkó Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (címe ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 11. napján kelt 22.P.23.918/2017/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint+ áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a Nemzetgazdasági Minisztérium Sajtóosztályának munkatársa, kormánytisztviselő. A minisztérium felügyelete alá tartozó hivatal egy uniós projekt kapcsán 2017. május 10-én rendezvényt tartott, melyen a sajtó képviselői a minisztérium meghívója alapján vehettek részt. A minisztérium sajtóosztálya képviselőjében a felperes volt jelen a rendezvényen, a sajtóosztály feladatait látta el ezen alkalommal.

A rendezvényen megjelentek az alperes munkatársai is, de nem volt meghívójuk, ezért nem léphettek be, és ezt a felperes közölte az alperes alkalmazottaival. Erről a beszélgetésről az alperes munkatársai videofelvételt készítettek.

Az alperes által üzemeltetetthu internetes oldalon 2017. május 11. napján „Kizárták lapunkat egy nyilvános eseményről” címen cikk jelent meg. A cikk szerint a ... is szeretne volna tájékoztatni olvasóit egy kiemelt uniós projekt nyitórendezvényéről, azonban a lap munkatársait nem engedték be. A szaktárca egyik sajtósa, a felperes azt állította, hogy a rendezvény korlátozottan sajtó-nyilvános, meghívóra és előzetes regisztrációra volt szükség. A cikk tartalmazta az alperes újságírója és a felperes közötti párbeszédet, valamint a cikkben szerepelt a felperest ábrázoló fényképfelvétel, valamint egy videofelvétel, amelyen a felperes látható és hangja hallható, amint az alperes újságírójának a kérdéseire válaszol.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy róla hozzájárulása

nélkül videofelvételt, illetve fényképfelvételt készített, továbbá ezeket nyilvánosságra hozta az interneten, megsértette a képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogát.

Kérte továbbá az alperest elégtétel adásra kötelezni. Kérte kötelezni a fénykép- és videofelvétel eltávolítására, a cikk jogsértő mivoltától való megfosztására, valamint 500.000 forint sérelemdíj és annak 2017. május 11. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat megfizetésére.

Előadta, hogy nem minősül közszereplőnek, a felvételek nem nyilvános közéleti szereplésről készültek. A felperes a rendezvényen, mint kormánytisztviselő, másrészt mint meghívott vendég volt jelen, illetve mint a minisztérium szakmai alkalmazottja. A felvétel nem a rendezvényen, hanem a folyóson, és nem közszereplés alkalmával készült. Kifogásolta, hogy az alperes cikke úgy állította be, mintha valamilyen visszaélést valósított volna meg, és személy szerint ő nem kívánta volna beengedni a rendezvényre az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a videofelvételre nyilvános eseményen, a hivatal rendezvényén került sor, melyen a felperes közszereplői minőségben vett részt, a tevékenysége közhatalmi tevékenységnek minősül. Annak ellenére, hogy nem tekinthető állandó jelleggel közszereplőnek, az adott tevékenység kifejtése kapcsán, az adott helyzetben közszereplő volt, ilyen minőségben járt el, ezért nem volt szükség az engedélyére a felvétel készítéséhez és nyilvánosságra hozatalához. Álláspontja szerint egy sajtótájékoztatóról való kizárása olyan közérdeklődésre számot tartó esemény, melyről törvényben rögzített kötelezettsége volt a széles közönség tájékoztatása, mivel ez a sajtószabadság korlátozását érintette. Jelen esetben a felperes képmáshoz és hangfelvételhez fűződő joga konkurált a szólás- és sajtószabadsághoz fűződő joggal, melyek közül a sajtó- és szólásszabadság előnyben részesül, mert a közérdek megkívánja a tájékoztatást, és a felperesnek túlnie kell a magánéletbe történt nem önkényes beavatkozást.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.100 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság a döntését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdésére, 2:43. § g) pontjára, 2:44. §-ra, 2:48. § (1) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdésére alapította.

Annak vizsgálatából indult ki, hogy szükség volt-e a felperes hozzájárulására a felvétel készítéséhez és nyilvánosságra hozatalához vagy sem. Megállapította, hogy a rendezvényen a felperes nem magánszemélyként, hanem hivatalos minőségben, közfeladata ellátása körében volt jelen, a rendezvény pedig uniós pályázatokkal volt kapcsolatos. A rendezvény, valamint az az esemény, hogy a rendezvényre az alperes alkalmazottai, mint a sajtó képviselői nem léphettek be, és amely kapcsán a videofelvétel készült, közérdeklődésre számot tartó eseménynek minősülhetett. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy a videofelvétel nem konkrétan a rendezvényen készült, hanem a folyóson.

Kiemelte, hogy a közérdeklődésre számot tartó esemény az, hogy a sajtó képviselőit az állami, illetve uniós pénzek felhasználásával kapcsolatos rendezvényre valamely okból nem engedték be, a cikk is erről szól. Jelentőséget tulajdonított ennek kapcsán annak, hogy az érintett minisztérium sajtóosztályának munkatársa, akinek információi lehettek arról, hogy mi az oka annak, hogy a sajtó képviselői nem léphettek be a rendezvényre. Jelentőséggel bír az is, hogy milyen tájékoztatást ad erről a konkrét esetben a sajtó képviselőinek. Minderre tekintettel, a Ptk. szerinti hozzájárulására a videofelvétel elkészítéséhez és felhasználásához - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - nem volt szükség.

A korlátozás szükségességét és arányosságát mérlegelve hangsúlyozta, hogy a cikk címe, illetve tartalma alapján nem volt szükségtelen a fénykép-, illetve videofelvétel közzlése. A felperes feladata

volt az, hogy a sajtó megjelent képviselőivel kommunikáljon a sajtóosztály képviselőjében. Nem is volt aránytalan a felperes személyiségi jogainak korlátozása, hiszen a fénykép- és videofelvételt olyan terjedelemben közölte, amilyen terjedelemben az alperes alkalmazottai választ kaptak azon kérdésekre, hogy miért nem léphetnek be az egyébként korlátozottan sajtó-nyilvános eseményre. Mindezekre tekintettel a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Fellebbezését azzal indokolta, hogy a felperes általában és az adott helyzetben sem minősült közéleti szereplőnek.

Kiemelte, hogy a nyilvánosság előtt folytatott munkavégzés önmagában nem minősül közéleti szereplésnek, ahhoz valamilyen többlettényállási elemre van szükség. Kiemelte, hogy a minisztériumi kormánytisztviselő a munkáltatója nevében végzi feladatait, magatartása az őt foglalkoztató és utasításokkal ellátó munkáltató magatartásának tudható be. Ezért, ha az eljárása során a tisztsége, feladatköre által meghatározott kereteket nem lépi túl, a közhatalom ellenőrizhetősége és a közérdeklődés kielégítése szempontjából is irreleváns, hogy a munkáltató által foglalkoztatott természetes személyek közül a konkrét szituációban személy szerint ki látja el az adott (jelen esetben például a sajtós) feladatokat. Következésképpen ilyen esetben hiányzik az a közérdek, ami az érintett természetes személy képmáshoz fűződő személyiségi jogát korlátozhatóvá tenné.

Hangsúlyozta, hogy a joggyakorlat és a jogirodalom meghatározása szerint közszereplésnek egyébként is az egyén önkéntes elhatározásán, autonóm döntésén alapuló olyan politikai, társadalmi, művészeti tevékenység, megnyilvánulás tekinthető, amelyet egy meghatározott cél, szűkebb vagy tágabb értelemben a helyi közösség vagy a társadalom életének befolyásolása érdekében fejt ki. Ezzel szemben a felperes munkaköri kötelezettségének eleget téve vett részt a rendezvényen.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt az alperes által sem vitatott tényt, hogy a minisztériumi sajtóosztályon 17-18 ember dolgozik, akik közül nyilatkozattételi joga a sajtófőnököknek van, neki viszont nincsen. Ebből a tényből következően nem is valósíthatott meg közszereplést, amikor az épület folyosóján pár szót váltott az alperes munkatársaival.

Nyilvánvalóan tarthatatlan, hogy egy minisztérium valamennyi dolgozója, valamennyi kormánytisztviselője szabadon filmezhető lenne bármilyen munkavégzése során.

Sérelmezte, hogy figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy nem a tényleges rendezvényen készült a felvétel, hanem a folyóson. A rendezvény nem a munkáltatója rendezvénye volt.

Nem egy közhatalmi szerv képviselőjeként szólalt fel, hanem az épület folyosóján egyszerű kormánytisztviselőként adott egy technikai kérdésben tájékoztatást.

Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy nem ő volt, aki nem engedte be a rendezvényre az alperes munkatársait, hanem csak a döntésről, és az intézkedés okáról tájékoztatta az alperes munkatársait.

Hivatkozott arra is, hogy még ha az adott helyzetben közéleti szereplőnek minősülne, abban az esetben sem lenne jogszerű a képmásának és hangfelvételének felhasználása, mivel az alperesi magatartás a szükséges és arányos mértéket meghaladta. Az alperesi híradás szempontjából semmiféle jelentősége nem volt a képmása és hangfelvétele felhasználásának. Az alperesi magatartás így öncélú, mert a közlés szempontjából az elégséges és arányos, ha az általa elmondottakat a cikk szöveghűen idézi, akár a neve feltüntetése mellett. Nem volt szükség arra, hogy az interneten bárki számára bármikor hozzáférhetővé váljék a képmása és a hangfelvétele.

Hivatkozott a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatra, mely szerint a sajtószabadság és a

méltóságvédelmen alapuló képmáshoz való jog közötti érdekütközést egyedi mérlegeléssel kell feloldani. Azt kell vizsgálni, hogy a személy képmása, ennek a nyilvánosságra hozatala a jelenkor történéseinek bemutatása, illetve a közhatalom gyakorlása szempontjából a közérdeklődésre számot tartó tájékoztatás körébe tartozik-e. Ennek kapcsán hangsúlyozta, hogy az Alkotmánybíróság határozata szerint csak a közéleti események szempontjából képezi a tájékoztatás részét a közhatalmat gyakorló személy tevékenysége és ahhoz kapcsolódóan a személyét azonosító képmása. A képmás használatnak a közéleti esemény vitathatóságához kell kapcsolódnia.

Megítélése szerint a képmása és hangfelvétele felhasználása semmiképpen sem tartozott az esemény vitathatóságához. Nem olyan eseménysort dokumentált, ami miatt a felperes kifejezetten a bemutatni szándékozott közérdeklődésre számot tartó esemény központjába került volna, ezért a képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi joga az adott esetben elsőbbséget élvez a sajtónak a közvélemény tájékoztatásához fűződő alapjogával szemben. Hivatkozott arra, hogy nem volt jelentősége annak, miszerint a minisztériumi sajtóosztálynak az egyébként nyilatkozattételi joggal nem is rendelkező munkatársai közül személy szerint ki kísérte el az adott vezetőt az adott rendezvényre, ezért az alperes a közérdeklődésre számot tartó eseményekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének oly módon is eleget tehetett, ha kitakarja a képmását, vagy egyéb módon biztosítja a felismerhetetlenségét.

Csatolta a bírói gyakorlat alátámasztására a büntetés végrehajtási dolgozókkal kapcsolatos bírósági ítéleteket, amelyek álláspontja szerint a jelen ügy tényállásának megfelelnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy az adott helyzetben a felperes közfeladatát látta el, a felperes képmásának védelméhez fűződő jog és a közérdeklődésre számot tartó ügyről való tudósítás szabadságának kollíziója az utóbbi javára oldandó fel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azzal a kiegészítéssel, hogy a perbeli cikkből kitűnik, hogy az alperesi sajtó munkatársai ellentétes információkat kaptak arról, hogy mik a sajtóeseményen való részvétel feltételei, és a be nem engedésük okáról is felvilágosítást kívántak kapni.

A másodfokú bíróság megítélése szerint abból kellett kiindulni, hogy a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése alapján a tömegfelvétel, illetve nyilvános közszereplés esetén nincs szükség az érintett hozzájárulására. A felperes arra helyesen hivatkozott, hogy a perbeli felvétel nem minősült tömegfelvételnek. A sajtó képviselőinek folyosói tájékoztatása a rendezvény látogatásának feltételeiről nem közszereplés a felperes, mint a minisztérium kormánytisztviselője részéről. Még akkor sem, ha a felperes egyébként a sajtóosztály munkatársai közé tartozott. A felperes nem vitásan nem volt sajtószóvivő, nem volt közismert szereplője a minisztériummal kapcsolatos megnyilvánulásoknak. Hozzájárulása ezért az őt ábrázoló felvétel készítéséhez és közreadásához önmagában a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése alapján nem volt mellőzhető.

Nem voltak azonban figyelmen kívül hagyhatóak az Alkotmánybíróság által kifejtett alkotmányossági szempontok {28/2014. (IX. 29.) AB határozat [36]-[45]}. Ezek alapján azt is vizsgálni kellett, hogy a felperes magánszférájának, képmása védelméhez fűződő jog visszaszorítja-e a közügyek szabad megvitatásához, a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjog gyakorlatát, ami alkotmányjogi megfontolásokra tekintettel {7/2014. (III. 7.) AB határozat [47], [56]-[63]}, és a Ptk. 2:44. § megfelelő alkalmazásával alapjogi mérlegelést tesz szükségessé, és a közéleti megszólalással érintett szereplő személyiségi jogainak szükséges és arányos korlátozását

teszi lehetővé.

A felperes nem politikai közszereplő, ugyanakkor szem előtt kell tartani azt is az Alkotmánybíróság határozatra figyelemmel {7/2014. (III. 7.) AB határozat [47], [57]}, hogy a közügyekkel összefüggő véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódó fokozottabb védelem középpontjában nem az érintett státusza áll, hanem azt kell szem előtt tartani, hogy a megszólaló, valamely politikai társadalmi kérdésben fejtette ki nézeteit. A személyiségvédelem korlátozottsága tehát nem csupán a hivatásszerűen közszereplést vállalók esetében érvényesülő szabály, hiszen a közügyek vitatása adott esetben - a konkrét társadalmi vita erejéig - annál szélesebb személyi kört érinthet. Mivel a felperes volt a konkrét esetben az a személy, aki a minisztérium munkatársaként, a közhatalmi intézmény képviselőjeként az alperes képviselőivel a cikk által közérdeklődésre számot tartó eseményként bemutatni kívánt belépés megtagadását közölte, személyiségi jogainak szükséges és arányos korlátozása a közügyek megvitatásával összefüggésben felmerülhetett.

Azt pedig az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy közérdeklődésre tarthat számot a perbeli, uniós támogatás felhasználásával kapcsolatos, korlátozottan sajtó-nyilvános eseményen való részvétel megtagadás indokai és ennek a közhatalmi intézmény munkatársa részéről való kommunikációja.

A másodfokú bíróság a felperes képmásvédelme és az alperes beszámolójához kapcsolódó véleménynyilvánítási szabadság közötti alapjogi mérlegelésnél az alábbiakat tartotta ügyszóként jelentőségeknek.

A 28/2014. (IX. 29.) AB határozatban is felsorakoztatott érvek {28/2014. (IX. 29.) AB határozat [36], [38]} mentén a gyülekezési jog, mint kiemelt alapjog gyakorlásáról való tudósítás, a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtettekhez {7/2014. (III. 7.) AB határozat [56]-[63]} hasonlóan kiemelt védelmet élvez. Jelen esetben nem a gyülekezési jog gyakorlásához kapcsolódó tudósításról volt szó, hanem az alperes egy közpénz felhasználásával kapcsolatos médiaeseményen való részvételének megakadályozásáról, annak indokairól és módjáról kívánt beszámolni. A véleménynyilvánítás jogának gyakorlásához elengedhetetlen a megfelelő tájékozódás, így a sajtó ilyen korlátozása az információk megismerésének, ezáltal a véleménynyilvánítás szabadságának közvetett korlátozása lehet. Az ezzel kapcsolatos eseményekről való tudósítás ezért a gyülekezési jog gyakorlásáról beszámoló tudósításhoz hasonlóan kiemelt védelmet kell, hogy élvezzen.

Írányadónak kellett tekinteni ezért azt a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatban kifejtett alkotmányossági követelményt, mely szerint, amíg valamely tájékoztatás nem visszaélés a sajtószabadság gyakorlásával, az emberi méltóság védelmével összefüggően a személyiségi jogok sérelmére való hivatkozás ritkán alapozza meg a sajtószabadság gyakorlásának korlátozását. Valamely jelenkor eseménnyel kapcsolatban a nyilvánosság figyelme elé került személyről készült képmás általában az eseménnyel összefüggésben nyilvánosságra hozható. A tudósításhoz tartozó, szolgálatot teljesítő rendőröket is szerepeltető felvételek esetén a felvétel megjelenése előtt való kényszerű megváltoztatására készítés akkor, amikor nem haladja meg az esemény hű illusztrálásához tartozó tartalmat, a közzétenni tervezett tájékoztatás alapos indok nélküli előzetes ellenőrzését jelenti {28/2014. (IX. 29.) AB határozat [42], [45]}.

A fenti alkotmányossági szempontokat szem előtt tartva az állapítható meg, hogy bár az esemény nem a nyilvánosság előtt zajlott, arra egy korlátozottan sajtó-nyilvános esemény időpontjában, egy közhatalmi intézmény előterében, a portánál került sor, az alperes képviselői a nyilvánosság előtt nem teljesen elzárt helyen készítették a kifogásolt felvételeket.

Az alperes ellentmondásos információkat kapott egy közpénzfelhasználást érintő témájú sajtóeseményen való részvétel feltételeiről. A felperes feladata volt az eseményre érkező sajtó képviselőivel való kommunikálás, személyes meghallgatása során elmondottak szerint amikor sajtó munkatársak érkeztek, akkor neki szóltak, és oda kellett mennie. A felperes volt az, aki a bejutás akadályát, annak szükségű indokát közölte. Az alperes jelenkori esemény, az elutasítás, annak indokai és annak módja bemutatása érdekében készített kép és hangfelvételt, a felperes által látható módon, bár annak tiltakozása ellenére (felperes „nem vagyok közszereplő”).

A - demonstrációt biztosító rendőrök képmásának nem egyediesített bemutatásától eltérően - a felperes nem mellékszereplője, hanem sajtóként az alperes munkatársait tájékoztatva a közérdeklődésre számot tartó esemény főszereplőjévé vált, a közhatalom rajta keresztül nyilvánult meg a sajtó képviselője felé, még akkor is, ha nem a személyének volt jelentősége.

A képmás és hangfelvétel készítés az alperes részéről nemcsak a cikkben előadottak hű illusztrálására, hanem a valóságtartalom ellenőrzésére alkalmas és kizárja, hogy a részvétel megtagadásának ténye, közölt oka, körülményei a közlő személye vagy más által utóbb vitatható legyen. Ezáltal a felvétel készítés az adott körülmények között a sajtószabadság szempontjából érzékeny témájú, fokozott védelem alatt álló esemény szabad megvitatását mozditja elő, illetve az arról szóló tudósítás hitelességét növeli, ami a modern média korában az álhírek („fake news”) elszaporodása mellett a tájékoztatás szempontjából kritikus jelentőségű. Ennek a célnak az eléréséhez nem feltétlenül elégséges a felperes által elmondottak szó szerinti leírása, a felperes nevének, mint a közlések forrásának megjelölése mellett. A 16/2016. (X. 20.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel nem csupán akkor készíthető felvétel, ha a közhatalom képviselője a jogával visszaél.

A felperesről készült képmás és hangfelvétel elkészítése, illetve valamilyen formában a cikk illusztrációjaként történő bemutatása a fentiek alapján a kiemelt védelem alatt álló véleménynyilvánítás szabadsága érdekében - a felperes hozzájárulása nélkül is - szükséges korlátozásnak volt tekinthető az adott körülmények között. Vizsgálandó volt azonban az is, hogy a korlátozás arányos volt-e, vagy a felperes jogait, magánszféráját aránytalanul korlátozta az engedély nélküli felvételkedészítés és bemutatás.

Ennek megítélésénél azt kellett egyrészt szem előtt tartani, hogy a perbeli témájú, közpénzzel kapcsolatos sajtószabadságot érintő eseményről való tudósításnál a véleménynyilvánítás szabadságának csak kevés joggal szemben kell engednie. A képmás és a hangfelvételhez való jog a személyes önrendelkezés kiemelt eleme, ugyanakkor a közügyek szabad megvitatását a közfeladatot ellátó személyek ezen személyiségi jogai sem gátolhatják.

A felperes képmás és hangfelvétel védelméhez való joga korlátozásának aránytalansága felmerülhet, ha az jelentősebb hátránnyal fenyeget. A felperes fellebbezése szerint nem a nevének szerepeltetését, illetve azt kifogásolta, hogy az általa elmondottakat a cikk, vagy a felvétel szó szerint tartalmazta. Ellenzéki ismerőseinek megjegyzésére, munkahelyén a felvétel visszhangjára utalt, a megjegyzésekről azonban nem állapítható meg, hogy a felperes képmásával, vagy hangfelvételével álltak összefüggésben és nem az adott helyzetben adott nyilatkozatának tartalmával, amiért felelősséget kellett vállalnia. A felperes képmása interneten való korlátlan elérhetőségére is hivatkozott, ennek kapcsán azonban nem jelölt meg olyan hátrányt, amely miatt a közérdeklődésre számot tartott eseményről történő, az eseményről beszámolóval arányos ideig és módon történő bemutatás aránytalan korlátozásnak minősülhetne.

A felperesről készült képmás és hangfelvétel a felperest tárgyilagosan, emberi méltóságát nem sértő módon ábrázolta, a felperest nem tette nevetségessé. Nem merült fel olyan körülmény, ami arra utalt volna, hogy az alperes nem a tudósítása hitelessége kedvéért, hanem a sajtószabadság gyakorlásával visszaélve kívánta volna a felperest felismerhetően megjeleníteni. A cikk nem a felperes személyével foglalkozik, személye a hitelességhez szükséges körben jelenik meg. A felperesről készített kép nem öncélúan egyediesített, mivel a felperes által közölt indokról és felperes által közöltekről számol be jelentős részében a cikk, maga a cikk címe is erre utal.

A felperes kitakarása általában felmerülhet, mint olyan korlátozás, ami kellően figyelembe veszi mind a felperes képmásával való rendelkezés szempontjait és a közügyek szabad megvitatását sem akadályozza. Az ilyen fokozott védelem alatt álló témájú tudósítás képanyagának előzetes, kényszerű megváltoztatása azonban alkotmányosan nem indokolható {28/2014 (IX. 29.) AB határozatban kifejtettek [45], [48.]}. A közhatalom képviselőjeként a sajtónak nyilatkozó, vele tiltást közlő, sajtóosztályon dolgozó személy arcának kitakarása (a sajtószabadság korlátozásának is véleményezhető, hatalmi megnyilvánulás arctalaná tétele) az eseményről való tudósítást, annak hitelességét lényegesen befolyásolná, ezért a jelenkor eseményeiről való tájékoztatást és a sajtószabadságot aránytalanul korlátozná.

Az elsőfokú bíróság a fenti megfontolásokra tekintettel helyesen döntött akként, hogy a perbeli képmás és hangfelvétel felhasználása nem volt szükségtelen és aránytalan jogkorlátozás. Az alperes által hivatkozottakkal szemben nem minden kormánytisztviselőről készíthető felvétel munkájának végzése során. A másodfokú bíróság a jelen közlés konkrét, fenti releváns szempontjait, különösen a tudósítás témájának kiemelt, alkotmányos védelmét, a korlátozottan sajtó-nyilvános esemény helyszínét, felperesnek az intézmény sajtóosztályon való tevékenységét, de a közhatalmi intézmény képviselőjeként ezzel összefüggően tett megnyilvánulását, a hitelesség fontosságát értékelte úgy, hogy a felperes képmásvédelmének a véleménynyilvánítás szabadságával szemben a konkrét esetben engednie kellett.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú perköltség az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdésének és a 4/A. §-ának figyelembevételével 15.000 forint+áfában megállapított ügyvédi munkadíjból állt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. április 27.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró

